

7. BIEDRUSKO gm. SUCHY LAS

grodzisko wklęsłe - w.ś. – 1.5 ha - las - **poligon wojskowy** - d.Glinno / Złotkowo -
- dobrze zachowane

Biedruskie grodzisko położone jest na terenie poligonu wojskowego, a pobyt na tym "obszarze zamkniętym" wymaga uzyskania zgody komendanta Ośrodka Szkolenia Poligonowego w Biedrusku (ul.Ogrodowa nr 1). Niezbędnym jest także uzyskanie przepustki, na przejazd drogą asfaltową, łączącą Biedrusko ze Złotnikami i stanowiącą jedyny dojazd w rejon grodziska. Niedopełnienie tej formalności grozi przykrymi konsekwencjami ze strony patrolowych służb wojskowych. W odległości ok. 7.4 km od Biedruska i ok. 5.9 km przed Złotnikami, należy z drogi głównej skręcić na południe, w odchodzącą w bok, drogę gruntową.

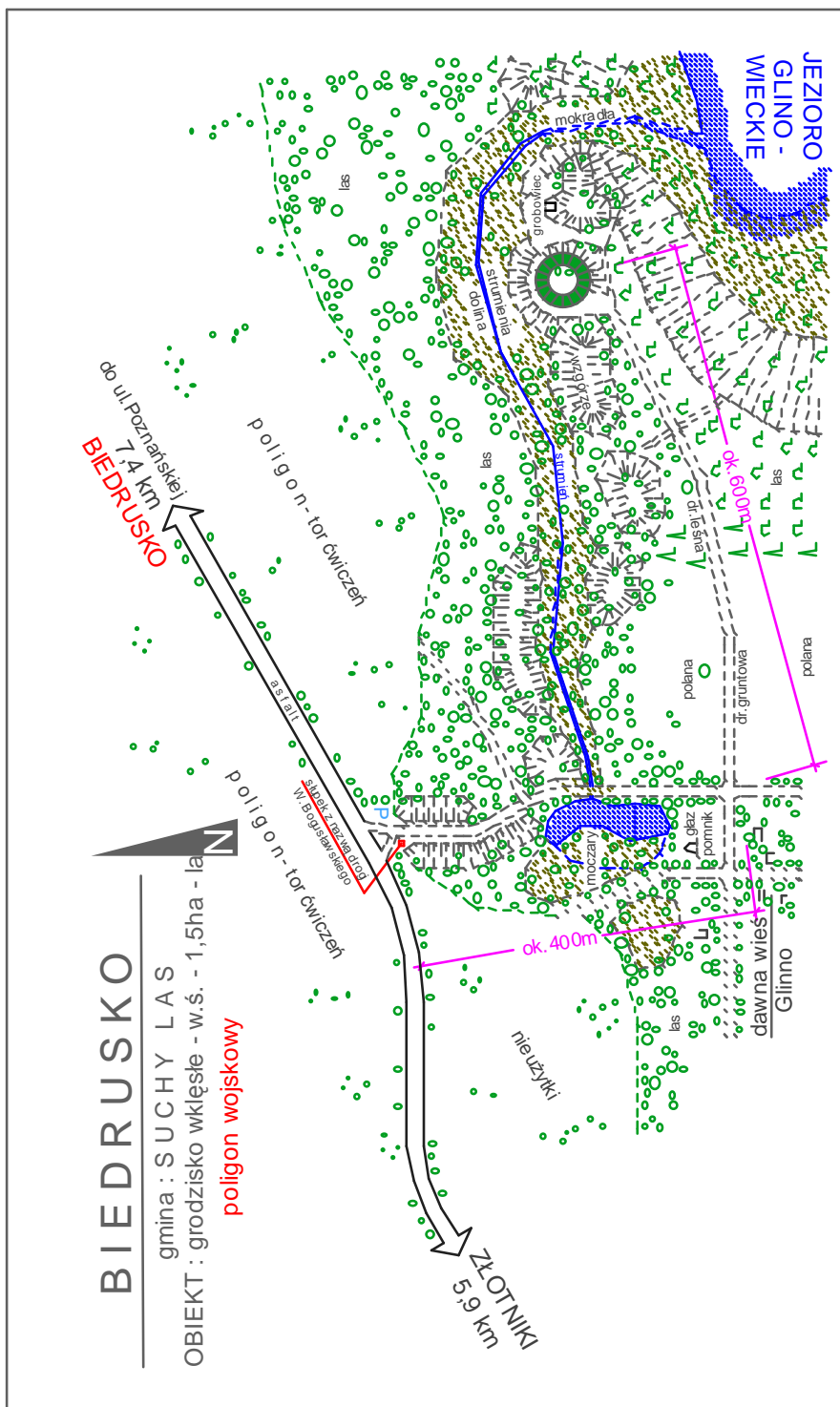
Zjazd ten stanowi rozwidlenie, na którego poboczu można zaparkować. Miejsce to dzieli od grodziska odległość ok. 1 km pozostająca do pokonania pieszo lub rowerem. Pierwszy odcinek drogi, tj. ok. 400 m, prowadzi wąwozem (pomiędzy wysokimi skarpami), a dalej przez błotniste obniżenie terenu z moczarami i bagnem rozciągającym się z prawej (zachodniej) strony. Droga ta doprowadza do skrzyżowania z inną drogą gruntową, w którego pobliżu znajduje się polana z potężnym głazem narzutowym, zaopatrzonym w tablicę pamiątkową, poświęconą Wojciechowi Bogusławskiemu. Przed ostatnią wojną istniała tutaj, spalona przez hitlerowców wieś o nazwie Glinno, a w niej dworek - miejsce urodzenia znanego dramaturga – „ojca sceny polskiej”. Wśród okolicznych zarośli można odszukać nieliczne fundamenty, stanowiące pozostałości po zabudowaniach wsi, a nazwa pobliskiego Jeziora Glinowieckiego przechowuje pamięć po tej nieistniejącej wiosce. Z wymienionego powyżej skrzyżowania należy skręcić w lewo, na północny-wschód i pokonać kolejny, liczący ok. 600 m odcinek drogi. Prowadzi ona w kierunku lasu, przez rozległą polanę, na której skraju ustawiono ambonę myśliwską. Grodzisko ukryte jest w lesie liściastym, na jednym z naturalnych wzniesień terenu, stanowiącym wzgórze morenowe, w które obfituje okolica rynny polodowcowego jeziora.

Pochodzi ono z wczesnego średniowiecza i zostało usytuowane przy krawędzi potężnej skarpy, opadającej w dolinę leśnego strumienia, okalającego podstawę wzgórza od północy i od wschodu. Południowa skarpa wzgórza, schodzi w kierunku nieodległego brzegu jeziornego. Przy budowie tego obiektu wykorzystano naturalne warunki obronne, zapewniające trudno dostępną.

Potężne i dobrze zachowane obwałowanie grodziska, o średnicy ok. 80 m, kryje okrągłą kotlinę o średnicy 30 m. Wały mają wysokość ok. 4-5 m. Skarpa zachodniego wału oddzielona jest głębokim rowem (przekopem) od pozostałej części wzgórza, a skarpa wschodnia opada stromym urwiskiem w kierunku kolejnego, niższego wyniesienia terenu. Kryje ono, sklepioną łukowo i zrzuconą budowlę, będącą murowanym z klinkieru, wyekshumowanym grobowcem - miejscem spoczynku dawnych właścicieli pobliskiego Moraska, francuskiej rodziny Douchy (osiadłej w czasach napoleońskich). Samo grodzisko jak i okoliczne wzgórza, porastają drzewa i krzewy liściaste, wśród których wyróżniają się trzy dostojne dęby. Błotnistą dolinę strumienia oraz pobliskie, niżej położone obszary podmokłe odwiedzają dziki, pozostawiając ślady swego pobytu (tzw.buchtowiska). W lecie, z koron drzew dochodzą głosy licznych ptaków śpiewających, jak np. słowików i drozdów, a także nawoływania wilg.

GRODZISKA W WIELKOPOLSCE

Wokół grodziskowego wzgórza biegnie pochyła ścieżka, wydeptana w jego skarpach, która od północy prowadzi wąskim tarasem ziemnym. Cała okolica o bardzo urozmaiconej topografii, stwarza wrażenie leśnego uroczyska. Jest to miejsce oferujące zaskakująco piękne widoki. Warto dla jego poznania podjąć trud wyprawy.

Autor:
Błażej Mielcarek